

hvilat och sammanträffat med Heyki. Pekka granskade ifrigt spåren efter Heykis förföljare och sade till Pavo:

»Karlarne ha icke förföljt oss. De ha vändt om. Antingen ansågo de oss manstarkare än vi äro, eller har deras ondska lagt sig. Nu äro goda råd dyra. Det anar mig, att i Vappus kunt förvaras de papper vi mottogo af Bertil Haakasett. Vi måste rädda dem. Det måste du åtaga dig. Här äro Heykis spår tydliga och lätta att följa, ty ingen af svenskarna begagnar näfverskor. Således skall du snart hitta till torpet där Heyki och Vappu tagit in. Med Heykis rock och mössa på dig, skall du troligen utan invändning få taga alla deras saker. Med dem må du skynda till flotten och laga de komma i säkerhet. Jag vill söka befria Vappu, och så mötas vi vid flotten.»

»Jag följer dig, Pekka,» blef nu, som alltid, Pavos svar. Det flög ett svårtydt drag öfver Pekkas ansikte, och han sade

»Nå väl då, till torpet!»

Med finnarnas vana och instinkt, samt ledda af spåren, funno de snart torpet. »Må du nu försöka,» sade Pekka. »Gå in; jag stannar här.»

28. Befrielsen.

Vid torpet var tyst och stilla. Dörren stod, som vanligt, oläst, så att Pavo kom in. En röst frågade, hvem den främmande var. På den svenska finnarna talade kunde den frågande ej märka, att det icke var samma person som förr varit inne, och det dunkel som rådde i stugan bidrog äfven därtill. Pavo fick därför utan att motsägas hämta finnarnas kuntar och Heykis bössa, och med ett tack för godt kvarter kunde han aflägsna sig.

Pekka mottog honom med glädje och hviskade helt tyst: »Framåt! Det gick så bra man kunnat hoppas. Få se, om vi fortfarande ha lyckan med oss.»